

DEME LÁSZLÓ

Zsófi és a zoknivadász

RÁDULY CSABA ILLUSZTRÁCIÓIVAL

DEME LÁSZLÓ

Zsófi
és a
zoknivadász

RÁDULY CSABA ILLUSZTRÁCIÓIVAL

Csiklandozóan mulatságos!
Sose tudtam, hova tűnnek azok a fránya zoknik!

– *Varga Bea, író, szerkesztő*

A gyerekek képzeletükkel a hétköznapiból különlegeset,
a banális furcsaságból izgalmas történetet kreálnak.
Deme László első mesekönyve is hasonlót tesz: beindítja
a fantáziánkat, a szürkét színéssé varázsolja.
És végre megfejti az eltűnedező zoknik talányát!
Élvezetes, képzeletgazdag mese, mely további történetek
szövésére biztat gyerekeket és szülőket egyaránt.

Melegen ajánlom!

– *Bethlenfalvy Ádám, drámapedagógus*

Nagyon tetszik, mert végig izgalmas, sűrű és erőteljes nyelvezetű.
Zsófi aranyos, és nem tudtam kikerülni anyaként a mese tanító jellege
alól sem. Ma összeszedtem az összes szabadon kószáló zokninkat,
és a mosógép mögé is benéztem.

– *Zsuzsa, magyartanár és háromgyermekes anyuka*

DEME LÁSZLÓ

Zsófi és a zoknivadász

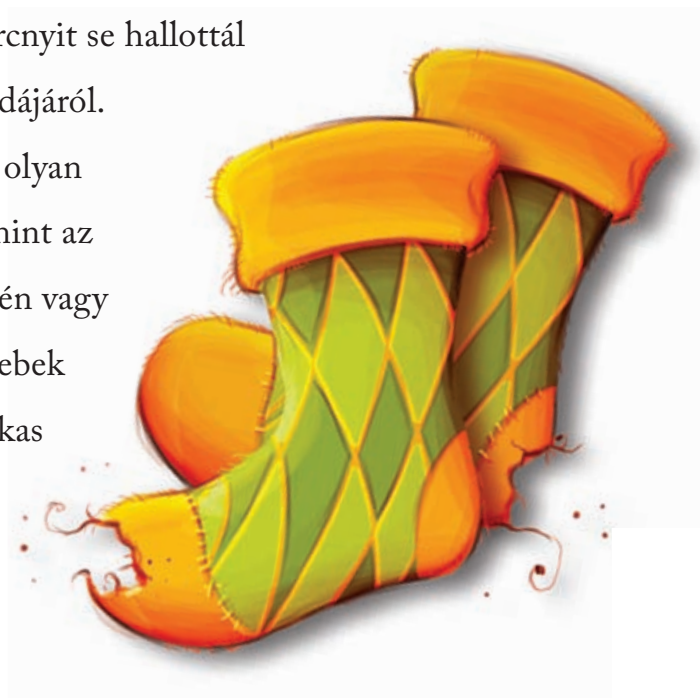

RÁDULY CSABA ILLUSZTRÁCIÓIVAL

I. fejezet, melyben megtudod, mitől félnek a zoknik

– Ugyan mitől félnének? Hát a lyuktól! – vágod rá most egyből, ha még fikarcnyit se hallottál a zoknivadász legendájáról.

Pedig egy lyuk csak olyan a zoknik népének, mint az embergyerekek térdén vagy könyökén a seb. A sebek begyógyulnak, a lyukas zoknikat pedig

megstoppolják. Még a zoknikölykök is tisztában vannak ezzel, és egy szálát se félnek a szakadástól.

Akkor vajon mitől rettegnek éjjelente?

Képzeld el, hogyan viselkedhet egy zokni, amikor fél.

Talán vacog a foga? De hisz csak cérna lóg a szájában.

Akkor esetleg cidrizik? Jó nyomon jársz, pedig a zoknicidrizést szabad szemmel alig lehet észrevenni.

De láttál már összegyűrt zoknit? Biztosan feltűnt, milyen kis szerencsétlen, ahogy összehúzza magát.

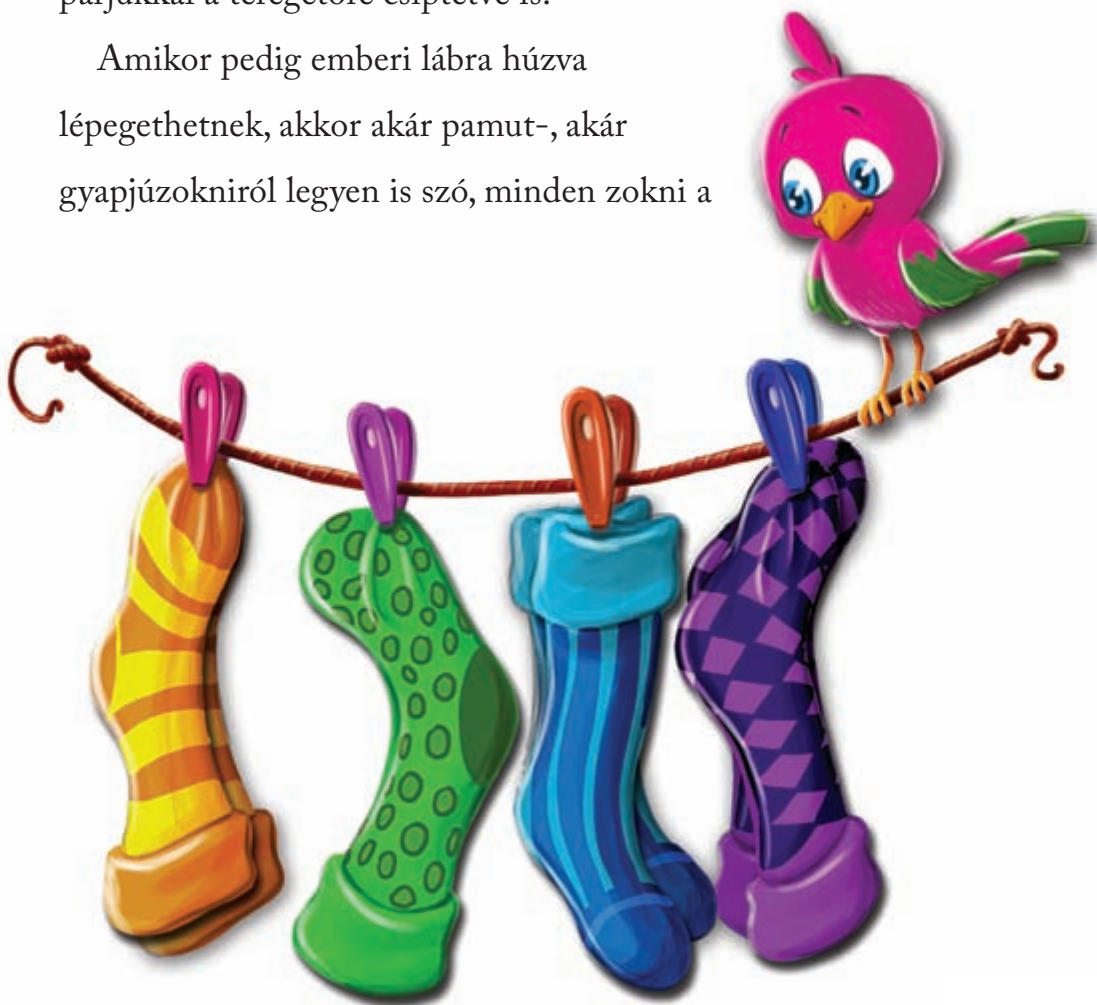
És ébredéskor emeltél-e már fel zoknit vagy harisnyát az ágyad mellől? Érezted, mennyire kihültek reggelre? Mintha jeges rémületben töltötték volna az éjszakát. Mert minden zokni csak attól fél igazán, ha éjjel magára hagyják, és a földre dobva kell várnia a napfelkeltét. Hogy miért? Jól figyelj!

Minden zokni a zokninyájban érzi jól magát. Nem véletlen, hiszen az igazi zoknik főként gyapjúból vagy pamutból készülnek. A gyapjút a bárányok szőréből állítják elő, a pamutot pedig a gyapot nevű növény fehér, vattaszerű terméséből. És mivel a bárány meg a gyapot is leginkább társaságban szeret tartózkodni, a belőlük készült zoknik is rokonok és barátok között érzik magukat biztonságban.

A pamutzoknik békések és ábrándosak, mint egy növény, a gyapjúzoknik pedig meglehetősen birkatermészetűek. Bégetni ugyan nem tudnak, de a pamutzoknikkal együtt imádják a fiók melegét, ahol szorosan egymáshoz bújhatnak. Ugyanilyen biztonságban hemperegnek a szennyestartó piszkos ruhái között. De szeretnek frissen mosva, vidáman lengedezni párjukkal a teregetőre csíptetve is.

Amikor pedig emberi lábra húzva lépegethetnek, akkor akár pamut-, akár gyapjúzokniról legyen is szó, minden zokni a

zoknik mennyországában érzi magát, és egészen kimelegszik a boldogságtól.

Ha viszont egy zokni egyedül marad, akkor ijedten húzza össze magát, mint az elkódorgott kisbárány vagy egy letépett gyapotdarab. Roppant szerencsétlenül festenek ilyenkor, hiszen hiába érzékelik a külvilág veszélyeit, nem tudnak elmenekülni.

Kapaszkodj meg: a zoknik maguktól egyetlen lépést se tudnak megtenni! Ha belegondolsz, ez nyilvánvaló, hiszen éppen ezért szeretnek a mi lábunkra csimpaszkodni. Éjjeli magányában

azonban minden zokni inkább vakon rohanna ki a világból, mintsem bénán feküdjön a földön és rettegjen.

De nem ám a sötétől vagy a hidegtől. Hanem a zoknivadásztól!

A zoknik népének ugyanis a zoknivadász a legnagyobb ellensége. Amikor eljön az éjszaka, a zoknivadász beleszimatol a lakások levegőjébe, és ha magányosan heverő zokni szagát érzi, felkerekedik, és zoknivadászatra indul apró ezüzlándzsájával.

Így történt ez azon az éjjelen is, mikor Zsófi szokása szerint úgy tért nyugovóra, hogy ruháit és kedvenc virágmintás zokniját lerúgta magáról, és azok szanaszét dobálva, magatehetetlenül heverték az ágya mellett.

II. fejezet, melyben több zokni is eltűnik

Zsófinak olyan huncut mogyorószeme volt, hogy aki belenézett, az is nyomban valami csibészszégen kezdte törni a fejét. Pedig ha akart, Zsófi nagyon kedves és szófogadó kislány is tudott lenni. Csak éppen általában nem akart.

Lótott-futott egész nap. Kérdezett és visítózott, meg különféle tornamutatványokat eszelt ki. Felugrott a székekre, végigbukfencezett a kanapén, vagy futóversenyt rendezett a teraszon. Az óvodában pedig állandóan a legjobb barátjával, Petivel bújócskázott. De úgy, hogy mindketten elbújtak, és az óvó nénikkel kerestették magukat. Főleg Piroska nénivel,

aki annyira izgult keresés közben, hogy mikor végre megtalálta a két lurkót, kezét a szívére szorítva rikoltott fel:

– Legalább egy percre nyugodnátok, csibészek! Hát nem fáadtok el soha?

De igen, szerencsére. Temérdek intéznivalója után még Zsófi is kifáradt a nap végére. Arra sem maradt ereje, hogy otthon összehajtogassa a ruháit. Csak ledobálta őket magáról, elfutott fürdeni, aztán zsupsz, fejest ugrott az ágyába pizsamában. Könyörgő mogyorószemét álmosan az anyukájára emelte, és úgy dűnnyögött:

– Anyu, légyszi, tedd el a ruháimat, mert én már moccanni se bírok.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Egyszóval Zsófi bármennyire is szeretetre méltó, eleven kislány volt, mégiscsak trehány kis piszokként viselkedett esténként.

Anya pedig estéről estére sóhajtvá szedte össze Zsófi ruháit. Ilyenkor az apró zoknik fellélegeztek, mert vagy összepárosítva mentek vissza nyájttestvéreikhez a fiókba, vagy a szennyestartó biztonságos melegébe kerültek. Ugyanígy örvendeztek Zsófi apukájának a zoknijai is, mert képzeld, apa is olyan fáradt volt esténként, hogy csak ledobta a ruháit, és ugyanolyan könyörgő mogyorószemmel nézett a paplanja alól anyára, ahogy Zsófi.

És így ment ez nap mint nap, míg egy este anya is fáradtan szédelgett az álmoságtól. Nemhogy a földre dobott zoknikat nem volt ereje összeszedni, de még a jó éjt pusztit is Zsófi orrára nyomta az arca helyett. Csak bebújt apa mellé az ágyba, és máris elnyomta az álmot.

A ledobált ruhák szomorúan heverték a földön, de azért gyűrötten is egymáshoz bújnak, és elszenderedtek.

Zsófi és apa zoknijait azonban elkerülte az álmot. Dermedten várták, mit hoz az éjszaka. A fiókból izgatottan hallgatóztak kifelé zoknitestvéreik is, mert tudták, mi következik. Tudták, hogy hamarosan útra kel Kumándó, a zoknivadász.

